

Помпилия.

Великий човѣче! Достойний служителю на истината! Да бѣде твоята лучезарна памѣтъ нанечатана въ сѣрцата на римляните! Да послужишъ ти като предмѣтъ за уважение въ най-добрите времена, ако боговете са умилостиватъ и ни непроводатъ такива времена! Позволили ли сѣ баремъ да са предаде трупѣтъ му на огънь и на погрѣбение?

Аврелия.

Като престѣжникъ, той е хвърленъ отъ недостойни рѣще въ безславната земя отвѣждъ Тибръ!

Помпилия.

Да пошитае стражарете, които сѣ го ровиле, за гробѣтъ на страдалецѣтъ, да намѣриме земята, която е освятена съ неговѣтъ прахъ, да я украсиме съ цвѣта и да я почетеме съ възлияния.

Аврелия.

Това е безумие! Защо да погубишъ себѣ си, когато отъ това никой не ще да има полза? Памѣтъта на Кремуция Корда ще да са украси съ неувядаеми цвѣта отъ страдания за истината, и добрата дума, казана мѣлчишката отъ честните граждани, е най-драгоцѣнна отъ сичките възлияния!...

КРАЙ.